

haar vriendin, vertelde Gwen het nieuws. „Ja, kind!“ zei Betty, haar om het middel grijpend en een krijgsdans met haar uitvoerend. „Het is voor mekaar! Aanschouw in mij de toekomstige Lady Renfrew. En mogen alle leugens, die ik verteld heb, mij vergeven worden!“

„Maar je zult het nu toch vertellen, Betty?“

„De volgende week, mijn lieve onschuld. Papsie zou dan hier zijn en ik zou voor geen geld het gezicht van Guy willen missen, als ik hen aan elkaar voorstel. Het zal een reuzenmop worden,“ en de toekomstige Lady Renfrew wierp zich als een echte smulpaap op het soupertje, dat Gwen had klaar gezet, terwijl deze haar plan de campagne ten opzichte van Maurice Williams vertelde.

„Het is de fijnste truc, die ik ooit gehoord heb,“ was het oordeel van de Amerikaanse. „Ik ga met je mee tot in den dood. Hij zal de risée van de geheele stad worden en mannen van zijn type hebben nergens méér het land aan.“

De groote Mr. Williams was derhalve eenigszins verbaasd door de schijnbare zachtaardigheid, waarmee Gwen er in toestemde om de meisjes, die hij wilde hebben, af te staan en hij stemde dan ook geleidelijk toe in de voorwaarde, dat zij en Betty eveneens deel van het tableau de la troupe zouden uitmaken.

De rest van de week ging voorbij in een opeenvolging van repetities.

Hun rol was onbeteekenend; behalve „Thee voor twee personen“, was alles wat zij te doen hadden, het bedienen van duur gekleede cliënteel.

De ondernemende Williams had voor deze scène een geweldige reclame gemaakt en had de geheele inrichting van Ye Countrie Tea Roome gecopieerd, met roze kussens, rieten stoelen en de rest.

The Matinée Girl bevatte de gewone opeenvolging van tooneelen en koren met een intrige, die zelfs Scotland Yard bezwaarlijk zou kunnen ontdekken. Alles ging goed tot het tea-room tooneel. Het orkest begon een vroolijke melodie te spelen, die deed denken aan het getinkel van lepeltjes, welke culmineerde in een geschetter van de trompetten, die het idee gaven van brekend porcelein. Op dat oogenblik moesten de bedienden binnen komen trippelen met theeserviezen op zilveren blaadjes.

Zij kwamen ook binnen — met de elegance van olifanten en begrafenisgezichten. De dirigent viel bijna om van verbazing; de directeur, die op zijn plaats tusschen de coulissen stond, wapperde woest met zijn armen. Zij liepen recht door tot het voetlicht, aangevoerd door Gwen, wiens onbeweeglijk gezicht aan een Roodhuid eer zou hebben aangedaan. Weer speelde het orkest de eerste maten van „Thee voor twee personen“, terwijl de radelooze directeur zijn adem inhield, en de onverstoorbare rij gestalten zich stom en bewegingloos voor het voetlicht opstelde.

Voor den derden keer speelde het — nu door de opwinding geheel ontredderd — de eerste maten. De dirigent wuifde smeekend met zijn stok, het schellinkje begon te grinniken; hier en daar werden ongeduldige op-

merkingen gehoord. Toen keerden de zes meisjes zich plotseling om en staarden in verrukking naar de zoldering met hun rug naar het publiek gekeerd.

Intusschen leerde de beetgenomen directeur, die een beroerte nabij was, de waarheid van het spreekwoord, dat men wel een paard naar het water kan brengen, maar dat men hem niet kan dwingen te drinken. Razend van woede liet hij het gordijn zakken, terwijl Lord Renfrew in de stalles de omstanders inlichtte over de geheele geschiedenis, waardoor Maurice Williams totaal belachelijk was gemaakt.

Den volgenden morgen om tien uur kwam de directeur van het Frivolity Theater rood van nijd in de verlaten tea-room, gereed om zijn woede te koelen op het meisje, dat hem zoo had beet gehad. Een grinnekende kellnerin bracht hem naar het kantoor; hij stormde naar binnen, om daar niet alleen Gwen en Betty te vinden, maar eveneens een stevigen en welvarenden heer, wiens staalgrijze oogen en vastbesloten gezicht geen aanleiding gaven tot vrijpostigheden.

„Mr. Williams, geloof ik,“ begon de vreemdeling op zeer koelen toon met een licht neusgeluid.

„Ja.“ De directeur greep naar zijn hoed, die hij in zijn verbazing nog opgehouden had. „Ik heb zaken te bespreken met Miss Charteris.“

„Ik heb de eer Miss Charteris te vertegenwoordigen,“ antwoordde de groote man eenigszins kortaf.

„En wie bent u dan wel,“ snauwde Williams nijdig.

„Mijn naam is Slade...“ Henry H. Slade uit Chicago,“ was het antwoord. „U zult

dien naam wel eens gehoord hebben in verband met spek en ook in verband met de Hallmark Theater Corporatie, die verscheidene theaters in New York beheert en één in Londen. Dat eene, Mr. Williams, is, zooals u weet, het Frivolity Theater.“

Williams bromde toestemmend. Hij kende Mr. Slade als een van de grootste aandeelhouders in de corporatie en die wetenschap was nu niet bepaald geruststellend.

„U heeft altijd goede zaken voor ons gedaan, Mr. Williams,“ ging Slade voort. „maar ik zou u gaarne te verstaan geven, dat ik het met uw methoden niet eens ben. Ik kwam hier gisteren van het continent terug, net op tijd, om te hooren, wat voor lage truc u tegenover Miss Charteris dacht uit te halen, en de zeer fraaie manier, waarop zij u schaakmat heeft gezet. De corporatie houdt niet van dergelijke slinksche manieren, maar ik zal het ditmaal door de vingers zien, op voorwaarde, dat u schadeloosstelling betaalt.“

„Schadeloosstelling!“ Williams stond het schuim bijna op den mond van woede en teleurstelling.

„Zeker.“

De Amerikaan haalde een papier uit zijn zak.

„Gebruik van costumes,“ las hij voor. „£ 30.—, idee voor het tooneel, laten wij zeggen ook £ 30.—, veroorzaakte moeite en bedrijfsschade, zeker niet minder dan £ 40.—. Met £ 100.— komt u er genadig af. U kunt, of een cheque schrijven voor dit bedrag, betaalbaar aan Miss Charteris, of ik rapporteer de zaak aan mijn collega's in Amerika, hetgeen waarschijnlijk ontslag tengevolge zal hebben en in ieder geval een ernstige berisping.“

Mr. Williams wist zich niet te bergen van razernij.

„U zit hier achter,“ riep hij zich naar Betty keurend, wier vroolijk glimlachend gezichtje daar ook wel op wees. „een kellnerin van tien shilling in de week.“

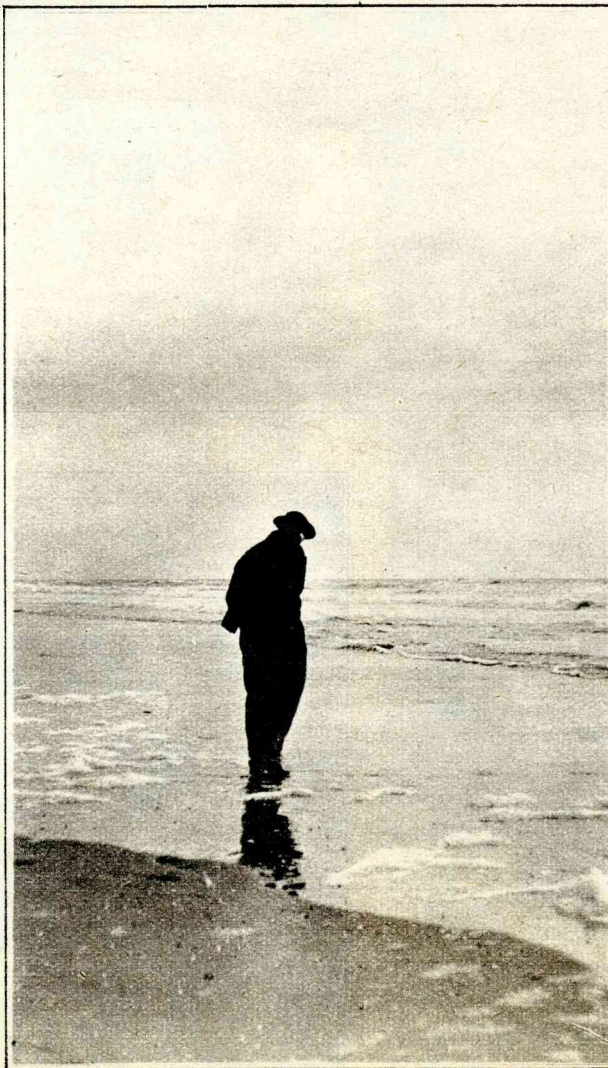
„Het raam is klein, Mr. Williams, maar ik kan u er desgewenscht gemakkelijk uit gooien,“ merkte Slade bedaard op. „En wat het inkomen van mijn dochter betreft, daaromtrent bent u verkeerd ingelicht.“

„Uw dochter!“ Williams onderdrukte een vloek en staarde haar stom verbaasd aan.

Betty's gezicht veranderde plotseling, want de deur ging open en Lord Renfrew, die een bevoorrecht persoon was en achter de schermen werd toegelaten, verscheen op den drempel. Zijn oogen zochten de hare. Zij glimlachte even tegen Gwen; toen glipte zij de deur uit en hij volgde haar.

Zij kwamen later terug toen, nadat een loopjongen om Williams' chequeboek gezonden was, hij vloekend het kantoor verlaten had, Gwen achterlatend met een flink bedrag in handen en het gelukkige gevoel, dat zij aan alle kanten de overwinning had behaald.

„Ik kom opzeggen,“ zei Betty met een brutaal gezicht. „Ik vrees, dat het je zaak ruïneren zal, Gwen, maar Guy is een vreeselijke tyran, weet je.“

CONTEMPLATIE.